

POSTANOWIENIE

15 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 15 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko Spółka dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej w W.
o uchylenie uchwał,
na skutek skargi kasacyjnej M. K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z 13 kwietnia 2023 r., I ACa 508/22,

odrzuca skargę kasacyjną.

[M. O.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 kwietnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w sprawie z powództwa M. K. przeciwko Spółce dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej w W. o uchylenie uchwał, na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie z 8 czerwca 2022 r., I C 1717/21, oddalił apelację.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wskazanego wyżej wyroku Sądu II instancji, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uchylenie wskazanych przez powódkę uchwał ogólnego zebrania członków Spółki dla Zagospodarowania Wspólnoty Gruntowej w W. z 23 października 2021 r., ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Rzeszowie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania kasacyjnego, w

tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które powódka sformułowała w postaci następującego pytania: „czy uprawnienie do umieszczenia w wykazie osób uprawnionych we Wspólnocie Gruntowej może zostać nabyte przez następcę prawnego z mocy prawa (np. w przypadku nabycia spadku po udziałowcu Wspólnoty)?”

Ponadto, powódka wskazała, że skarga kasacyjna ma być oczywiście uzasadniona.

Pozwana nie wniosła odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona przez powódkę podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Wskazana przez skarżącego w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest wiążąca dla sądu drugiej instancji ani dla Sądu Najwyższego i podlega weryfikacji na podstawie akt sprawy, z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (postanowienie SN z 31 marca 2023 r., III CZ 505/22). Sprawdzenie to jest niezbędne w szczególności wówczas, gdy z okoliczności sprawy wynika, że skarżący w celu obejścia przepisów procesowych dokonał zawyżenia wskazanej wartości, instrumentalnie zmierzając do przekroczenia progu wyznaczającego dopuszczalność skargi kasacyjnej (postanowienie SN z 25 czerwca 2015 r., III CZ 31/15).

W skardze kasacyjnej wniesionej przez powódkę wartość przedmiotu zaskarżenia została określona na kwotę 52 000 zł. Tymczasem w pozwie jako wartość przedmiotu sporu powódka wskazała kwotę 1500 zł. Ta sama kwota

została wskazana jako wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji, która zakresem zaskarżenia objęła cały wyrok Sądu I instancji oddalający powództwo w całości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym, z zastrzeżeniem sytuacji szczególnych, nie może przekraczać wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym. Odpowiednie stosowanie art. 19-24 k.p.c. do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej nie może uzasadniać jej aktualizacji przez podwyższenie ponad wartość dotychczasową, a tożsamość zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i w skardze kasacyjnej wyłącza dopuszczalność oznaczenia w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie innej niż poprzednio w apelacji (postanowienia SN: z 15 marca 2023 r., III CZ 234/22; z 22 czerwca 2018 r., II CZ 30/18).

Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu wskazaną w pozwie oraz wartość przedmiotu zaskarżenia określoną w apelacji wniesionej od wyroku Sądu I instancji, Sąd Najwyższy uznał, że przyjęta na potrzeby skargi kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia została przez powódkę zawyżona w celu osiągnięcia progu warunkującego dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej. Tego rodzaju praktykę należy uznać za niedopuszczalną i zmierzającą do obejścia przepisów dotyczących kryteriów dopuszczalności skargi kasacyjnej. Co więcej, powódka nie wyjaśniła, dlaczego na potrzeby wniesienia skargi kasacyjnej przyjęła wyższą wartość przedmiotu zaskarżenia niż na potrzeby apelacji pomimo tożsamości zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w obu tych środkach zaskarżenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

[M. O.]

r.g.